

Op bezoek

Nania zat naast Lynn op de bank. De moeder van Lynn bevond zich tegenover hen in haar makkelijke stoel. Het was warm in de verzorgingsflat en de oude vrouw had ook nog een deken over haar benen.

- Ik kan vrij nemen wanneer ik wil, zei Nania. Ik werk als prostituee, u weet wel.

De moeder van Lynn schudde nee.

- Ik versta er niets van, zei ze.

- Doe dan je gehoorapparaat in, dan hoeven wij niet te schreeuwen! riep Lynn.

- Ik hoor jou anders goed. Praat eens wat harder... Hoe heette je ook alweer?

- Nania! zei Lynn. Je hoort mij alleen maar goed, omdat ik zit te schreeuwen. Ik krijg er hoofdpijn van. Nania werkt in de amusementsindustrie.

- In de industrie? Je werkt toch niet aan de lopende band, Nania?

- Alleen als het heel erg druk is.

- Nee! antwoordde Lynn.

- Ik denk dat je op kantoor werkt. Je ziet er zo netjes uit.

- Dank u wel, zei Nania beleefd.

Lynn wreef over haar voorhoofd.

- Zoals ik al zei, Nania kwam bij mij langs, net toen ik naar jou wilde gaan. Daarom heb ik ze maar meegenomen.

Haar moeder glimlachte.

- U woont hier mooi, zei Nania.

- Luider, zei Lynn.

- U woont hier best mooi!

- O ja, het is hier wel aardig. Maar ik was liever in mijn huisje gebleven, daar had ik tenminste een tuin.

- Er is hier toch een gemeenschappelijke tuin? zei Lynn.

- Moest Renee werken?

- Mam, zoals ik daarstraks al zei, Renee is thuis. Ik zou alleen komen, maar omdat Nania bij mij aan de deur stond...

- Ik wil ook een huisje met een tuin, een grote! zei Nania.

- Het was best een grote tuin, maar ik kon er niet meer blijven. Lynn wilde dat ik hier naar toe ging.

- Dat was hard nodig, mam!

- Ik redde me wel. Maar ja, je wilt natuurlijk niet dat je kinderen zich zorgen maken.

- Je rolde elke dag de vloer over! Doe nou niet alsof ik je gedwongen heb.

- Och... Ik viel wel eens een keertje, maar dat doe ik hier ook.

- Ik ben ook een gevallen vrouw, zei Nania met een zedige snoet.

- Wat zeg je, kind?

- Dat ze ook wel eens gevallen is! riep Lynn. Afijn, Renee is er dus niet bij, omdat ik alleen zou komen. Ze komt trouwens maar zelden mee.

- Zou jij alleen komen? zei haar moeder verbaasd. En Nania dan?

- Wil er nog iemand thee? zuchtte Lynn.

- U zou ook een terrarium kunnen nemen, zei Nania, met miniplantjes. Dan heeft u een tuin in het klein, net Madurodam.

- Ik ben overal geweest, in Oostenrijk, Italië, Zwitserland... Nee, ik ben, geloof ik, niet in Zwitserland geweest. Ben ik in Zwitserland geweest, Lynn?

- Ja, in de bergen. Gelukkig viel je toen niet zo gauw.

- Zo vaak val ik niet, hoor. Mijn dochter overdrijft een beetje, Nania. Soms val ik een beetje opzij, maar om daar nou voor te gaan verhuizen.

- Je bent ook doof, mam!

- Een beetje.

- En je ziet slecht!

- Ja, maar dat kan verholpen worden. Dat is gewoon staar.
  - Wanneer laat je het dan verhelpen?
  - O nee, ik ga niet naar het ziekenhuis. Daar zien ze me niet, geen sprake van!
  - Bovendien, je kunt zonder hulp nauwelijks opstaan!
- Haar moeder haalde haar schouders op.
- En wat dan nog? zei ze. Wat heeft dat met slecht zien te maken?
  - Lynn is een beetje in de war, zei Nania.
  - Niemand thee? vroeg Lynn.
  - Heb je een vriend, Nania?
  - O ja, heel veel, zelfs. Heel veel!
  - Goed zo, dat hoor ik graag. Mannen moet je gewoon gebruiken, zeg ik altijd maar. Ik ben er nu te oud voor, maar vroeger... Ik hoefde mijn gezicht maar te laten zien, of er stond al een vent voor mijn neus.
  - Vast een deurwaarder. Heb je vandaag al therapie gehad, mam?
  - Therapie? vroeg ze verbaasd.
  - Ja, voor je benen. Je zou toch tweemaal per week gemasseerd worden?
  - Zal ik masseren? zei Nania. Zal ik u masseren, mevrouw?
  - Liever niet, zei Lynn.
  - Waarom niet? vroeg Nania. Het is toch de bedoeling dat ze overeind blijft?
  - Kun jij masseren, Nania? vroeg de vrouw.
  - Ja, hoor!
  - Wat goed van jou. Hoor je dat, Lynn? Ze heeft een baan op kantoor, ze kan masseren... en jij zit alleen maar een beetje piano te spelen. Soms zou ik willen dat je minder geld had.
  - Ik werk, mam. Ik werk via het internet.
  - Mijn jongste zoon, zei haar moeder op vertrouwelijke toon tegen Nania, is daar veel te verstandig voor. Hij zegt: nee, ik wil geen computer. Voor je het weet, ben je er verslaafd aan. Is dat niet slim van hem? Het is een heel verstandige jongen.
  - Hij is twee keer zo oud als jij, Nania.
  - Ik heb ze wel drie keer zo oud gehad, zei Nania onverschillig.
  - Maar niet zo armlastig als mijn broer.
- De deurbel ging. Gewoontegetrouw stond Lynn op om open te doen.
- Goedemiddag, zei een stevig gebouwde kerel aan de deur. Is mevrouw thuis?
  - U bent de masseur?
  - Wis en zeker wel.
  - Kom binnen, mijn moeder verwacht u.
  - Was ze het niet vergeten? Dan gaat ze er op vooruit.
- Opgewekt stapte de masseur de huiskamer binnen. Nania keek geamuseerd naar hem op.
- Hallo, zei ze.
  - Nania... wat... Het is toch Nania? Was u laatst niet ook hier?
  - Welja, zei Lynn, kan ons het schelen. Je hebt haar hier ontmoet.
  - Hoe gaat het met je vrouw? vroeg Nania poeslief.
  - Zo, mevrouw! Hoe is het nu met u? vroeg de masseur luid. Gaat het wat beter met de benen?
  - Wat komt u doen? vroeg ze.
  - Ik kom uw benen masseren. U verwachtte mij toch?
  - Dan gaan wij, mam! riep Lynn. Ik kom overmorgen nog even langs.
  - Gaan jullie al? Je laat me toch niet met die man alleen?
  - Ondeugd, grapte de masseur, maar de moeder van Lynn keek achterdochtig naar hem op.
  - Hij komt masseren, mam! Twee keer per week komt hij je benen masseren!
  - O... zei ze onzeker.
  - Hij is van de zorgverzekeraar.
  - Het zal wel.
  - Het wordt allemaal vergoed, zei Lynn. Maar wij gaan alvast, dan kan die meneer rustig werken.

- Wilt u opstaan, mevrouw? En uw panty uittrekken, lukt dat? Of moet ik u even helpen?
- En dan zeker stuk trekken? zei Nania.
- Nania, kom op, laat die man zijn werk doen. Mam, we gaan. Tot overmorgen!
- Tot morgen. Dag, Nania.
- Dag, mevrouw.
- Ik kom overmorgen, mam.
- Is dat niet een beetje druk voor je? Als je alleen morgen komt, is het ook goed.
- Nee, ik kom morgen niet.
- Nu weer niet. Afijn, kom maar als je tijd hebt. Dag, kinderen.
- Dag, mam!
- Dag, mevrouw!

Ze liepen op hun gemak naar de lift. Lynn had nu geen haast meer. Nania hoorde muziek opklinken, maar ze zag nergens luidsprekers hangen.

- Je hoort de TV, zei Lynn. De meeste mensen hier zijn doof. Ze hebben de TV hard staan.

Nania knikte begrijpend. Toch leek ze niet geheel tevreden.

- Is er iets, Nania? vroeg Lynn.
- Nou, ik vind het eigenlijk niet kloppen, dat zij er voor moet betalen.
- De verzekering vergoedt het.
- Dat weet ik wel, maar het is toch een beetje apart.

Bij de lift gekomen, drukte Lynn op de knop met de pijl omlaag.

- Was ze zo aan haar tuintje gehecht? vroeg Nania.
- Er bleef geen plant langer dan drie maanden in leven, ze had er absoluut geen verstand van en bovendien was ze te lui om zelf de tuin bij te houden.

- Zat ze misschien graag in de tuin?

- Nooit. Ze wilde gewoon een tuin zien als ze naar buiten keek. Op het laatst moesten mijn broer en ik de tuin bijhouden. Aangezien mijn broer alleen maar iets doet, als hij er echt niet meer onderuit kan, kwam het er in de praktijk op neer dat ik voor haar tuin moest zorgen.

- Best leuk, een tuintje.
- Ik heb niets met tuinen, zei Lynn, maar Renee vindt tuinieren wel leuk. Misschien mag je bij haar in de tuin werken.

- Gaan jullie in het weekend nog ergens naar toe?

- Nee, dacht van niet. We kunnen bij Renee afspreken. Dan kunnen jullie samen de tuin ompippen. Ik probeer dan wel haar nieuwe ligstoel uit.

Nania krabde aan haar neus. Inmiddels was de lift gearriveerd. Ze gingen er in staan, draaiden zich om en keken geduldig wachtend de gang in.

- Heb jij toevallig een paracetamol bij, Nania?
- Heb je hoofdpijn?
- Ja, zei Lynn, terwijl de deuren dicht schoven.
- Nee, het spijt me.
- Geeft niet.
- Ik kan masseren...
- Het gaat al over.